

Rebelové ze skladu: jak se používají staré tanky T-54/55 v zóně speciálního provozu

☆ cs.topwar.ru/217268-vosstavshie-s-hranenija-kak-ispolzujutsja-starye-tanki-t-54-55-v-zone-specoperacii.html

Edward Perov

20. května 2023

Od té doby uplynulo několik týdnů танку T-54B byly poprvé spatřeny na železničních nástupištích kdesi v rozlehlosti naší země. V té době bylo učiněno mnoho předpokladů o tom, kam by se toto starověké zařízení mohlo poslat a za jakým účelem se to dělalo: od demontáže na náhradní díly až po účast na nepřátelských akcích na Ukrajině - zde nelze uvést všechny možnosti. Fotografie „čtyřiapadesátky“ v Záporoží však po krátké době jasně ukázaly, že auta stále jedou do zóny NVO.

Důvěru v to dodaly obrázky tanku vybaveného hledím „podle všech pravidel speciální operace“, o jehož nejvyšší účinnosti proti raketám, ale o výhodách proti drony a přestrojení jsme nedávno писали. Takže vymýšlet jiný účel pro "oldies" se již stalo zbytečným cvičením.

V tuto chvíli můžeme konstatovat následující: tanků tohoto typu již existuje nejméně několik desítek, a jak asi tušíte, nejsou používány jako pomníky pracovní zdatnosti sovětského lidu. Používají se v bitvách a není na tom nic radostného, ale je tu jedna nuance, která situaci trochu rozjasňuje s dalšími nedostatky.

harampádí vepředu

Předně je třeba poznamenat velmi důležitou věc: autor se nebude nějak štítit použití takto starých vojenských vozidel v zóně speciální vojenské operace na Ukrajině. Tanky bez jakýchkoliv konvencí jsou zastaralé ve všech směrech, které mohou být. I T-62M před modernizací v závodě Ataman vypadá na jejich pozadí jako víceméně moderní zařízení. No, co se tam vlastně dá čekat?

T-54B byl uveden do provozu v roce 1956 a jeho upravená verze tváří v tvář T-55 byla téměř o dva roky později. Obecně platí, že situace s dobou techniky, která by podle lidských měřítek a na ně platnou penzijní legislativu měla být již dávno na zaslouženém odpočinku, není příliš veselá. A to se nebere v úvahu fakt, že „čtyřiapadesátka“ jako platforma vznikla za Stalina.

Můžete si samozřejmě položit zdánlivě rozumnou otázku, že Ukrajinci také nepohrdnou T-55, ovšem v podobě slovinského M-55S. Ve skutečnosti je harampádí stále něco, ale jejich 105mm děla L7, nová munice, komunikační zařízení, systém řízení palby a dynamická ochrana poskytují vyčerpávající odpovědi.

slovinský M-55S, který je hlubokou modernizací T-55

A jelikož jsme se dotkli tématu dynamické ochrany. V našem případě hovoříme o holém ocelovém pancíři, jehož tloušťka v přední části korby dosahuje 100 mm a ve stejném průmětu - opět čelního - věže je na úrovni dvou set milimetrů. . Ve skutečnosti se jedná o nejtlustší ocelovou hmotu, která je v nádrži k dispozici, protože při pohybu do stran se milované milimetry začnou před našima očima roztavit a proměnit se v mnohem skromnější postavy: maximálně 160 mm ve věži a až 80 mm v trupu. A nestojí za to mluvit o zádi a střeše, jejich životnost však nikdy nebyla zásadní.

To na protitankové hrozby před 60-70 lety stačilo. Ale teď to nestačí ani na „Boot“ (protitankový granátomet SPG-9) a stará kola RPG-7. Co můžeme říci o „pronikavějších“ prostředcích v podobě

protitankových raketových systémů různých velikostí a kumulativních, stejně jako podkaliberních granátů tankových děl. Pancíř je samozřejmě pancéřování, ale vše, co T-54/55 může v současných podmínkách poskytnout, je sebevědomá ochrana proti střepinám, ručním palným zbraním zbraně (opět s výjimkou RPG) a malorážných automatických zbraní.

Přibližně stejné okolnosti se zbraněmi a zaměřovacím systémem.

Puškovaný 100mm kanon, dokonce i stabilizovaný, byl na svou dobu vynikající zbraní, v jejíž muniční zátěži se nacházela celá řada různých nábojů. Jedná se o opeřená podkaliberní „páčidla“, která na vzdálenost dvou kilometrů pod úhlem 150 stupňů prorazí až 60 mm ocelového pancíře. A "kumulativy", jejichž průbojnost dosahovala 3-4 vlastních ráží v ocelovém poli. A samozřejmě vysoce výbušné tříštivé granáty.

Tank T-54B

Ale to je jen pro ty „jeho roky“. A pro současnost podkaliberní a kumulativní granáty T-54/55 ztratily svůj význam velmi, velmi výrazně - jejich síla nestačí na spolehlivé poražení jak starého T-72M1, pod různými jmény přeneseného na Ukrajinu , a novější T-64BV - o výbavě západní výroby prostě pomlčíme, neboť jen její boky, případně lehké pancéřování bojových vozidel pěchoty / obrněných transportérů a kolových "tanků" se stanou chutným soustem pro "padesátku". -čtyři". Neplatí však vše, co bylo řečeno o výbušných tříštivých „výpalcích“ T-54/55 – o jejich užitečnosti v zóně speciálních operací nelze pochybovat.

Pokud jde o zaměřovací systém, zde si okamžitě vybavíme situaci spojenou s instalací Sosny-U na naše tanky. Bylo na ni tolik pláče a vzteklých komentářů, prý je to nepříjemné, zvětšení optiky je v porovnání se západními modelkami nedostatečné, ba až brakové. Ale teď to bylo pryč, nebo spíše začali instalovat daleko od všech modernizovaných nádrží a nahradili je levnějším a extrémně omezeným „teplakem“ na nechlazené matrici. A najednou byli rozhořčeni – vraťte „Borovicu“!

Takže v T-54/55 není z mířidel vůbec nic, co by mohlo auto nějak přiblížit jeho mladším kolegům. Absolutně žádná automatizace: zapomeňte na automatické nebo dokonce poloautomatické korekce, balistický počítač, senzory podmínek střelby, automatický stroj na sledování cíle a další „nishtyaky“, které usnadňovaly život tankistům.

Jen optický kloubový zaměřovač i bez laserového dálkoměru pro střelbu ve dne. Má odpovídající rozsahy měřítek, ale s jistotou zasáhnout nepřítele mimo dosah přímé střely je dlouhý a tvrdý trénink, protože bez dovedností, rozvinuté intuice a dobrého oka se to neobejde.

V noci střílejte pouze přes zaměřovač na elektrooptický konvertor s aktivním osvětlením z infračerveného světloometu na věži. A to samozřejmě není termokamera, která vidí tepelné skvrny cílů na velké vzdálenosti. Zde bude velkým úspěchem, pokud uvidíte velký cíl na vzdálenost 800 metrů. Proto střelba na nepřátelskou pěchotu nebo vybavení z bezpečné vzdálenosti, když nevidíte jedinou věc, nebude fungovat.

Jedna z prvních dvou fotek T-54B v zóně NVO

Stručně řečeno, formálně a ve vší upřímnosti nelze „čtyřiapadesátku“ a „pětapadesátku“ použít přesně jako tank v plnosti tohoto termínu v moderním boji. Přesněji řečeno, je to možné, ale s zdaleka ne tak světlými vyhlídkami, jak pro bojovou skupinu jako celek, tak pro posádku a samotné vozidlo zvláště.

Ale není to tak špatné

Ne nadarmo se o použití T-54/55 ke svému zamýšlenému účelu – jako tanků – říkalo nadarmo, neboť nepružná byrokracie armády a takříkajíc „dřevnost“ vlastní ozbrojeným silám mnoha země zacházejí

s vybavením daným státem úplně stejně, jak je psáno v příslušných dokumentech. Když se proto najednou znovu vynoří myšlenky, že staré tanky lze použít (samozřejmě bez přestavby) jako nějaká bojová vozidla pěchoty, lze se jen pousmát. Ale pánové, kteří mluví o T-54 nebo T-62 ve stylu „pěchota stále jezdí na pancéřování a tank je jednoznačně chladnější než Bradley“, se časem nezmenšují.

Totéž platí pro pokusy prezentovat tato bojová vozidla jako alternativu k samohybným dělostřeleckým lafetám. Například na návrh některých odborníků, mimochodem, jen velmi málo, se T-62M zcela proměnil v samohybné dělo. Pravda, jen na stránkách médií a různých dalších zdrojů, ale na bojištích vše vypadalo a vypadá trochu jinak: tam se tyto tanky také účastní přímého střetu s nepřítelem a posádky prolévají krev.

Na základě toho, abych byl upřímný, existovaly velké obavy, že s T-

54/55 bude zacházeno stejně: je tam pancéřování a dělo - vpřed do první linie pod nepřátelskou palbou. Ale informace unikající z front, i když neodrážejí postavení všech jednotek, nám přece jen umožňují vyvodit nějaké závěry.

Nikdo nespěchá s vyhnáním „starců“ do předních linií, alespoň úplně a všude, a uvědomuje si všechna rizika použití zastaralého vybavení proti dobře vybavenému nepříteli. Proto, jak asi tušíte, slouží ke střelbě na nepřátelské pozice z velké vzdálenosti a uzavřené palebné pozice. Zároveň se, soudě podle některých připomínek, praktikuje redukce posádek, kdy místo běžných čtyř lidí ve voze jsou pouze tři, což tankistům usnadňuje vybavit techniku na podmínky, ve kterých se používá .

Náhrada za samohybná děla je taková, takže z velké části jen odhaluje problém jejich potřeby, ale co je, je.

Postup pro "dělostřelecké" tanky je v zásadě jednoduchý a byl zde i na jiných zdrojích vícekrát popsán. Střelba z otevřené pozice s viditelností nepřítele a přijatelným dostřelem - přes běžný zaměřovač. Ze zavřené polohy nebo na velkou vzdálenost - pomocí boční úrovně. Vše samozřejmě se střeleckými tabulkami a úpravami z UAV.

O výhodách a nevýhodách střelby z tanků z uzavřených pozic se dá samozřejmě mluvit ještě dlouho. Někdo bude tvrdit, že vozidla jsou dobře chráněna před úlomky, když „odpovídají“ nepříteli, a víceméně stabilní přesnost střel vypálených z puškované hlavně. Jiní budou hovořit o upřímně řečeno špatné vhodnosti tanků pro tento typ boje kvůli nedostatku potřebných mířidel, malému úhlu vertikálního zamíření děla a úzkému rozsahu hnacích náplní, které munice samohybného děla nebude v každém případě vyměnit. A v tom všem je pravda.

Ale ve skutečnosti chci říct něco jiného: životy posádek jsou důležitější.

T-54/55 prostě není o bezpečnosti životů ve všech chápáních. Proto se všemi mínusy a plusy je palba z velkých vzdáleností, uzavřených a chráněných (ne vždy ekvivalentních) pozic velmi střízlivou volbou, kterou byste se měli řídit, protože tato vozidla šla dopředu. Stále se ale jedná o poziční „button“, ale jaká bude situace v případě aktivního a extrémně dynamického nepřátelství během protiofenzívy Ozbrojených sil Ukrajiny? Nechci hádat dopředu.